

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΑΚΕΔΟ : ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΣΠΙΤΙ

Σημείωμα του συγγραφέως
κ. Α. Π. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ

Ἡ κωμωδία τοῦ πρυτάνεως τῶν ἐπιζώντων εὐθυμογράφων τῆς περασμένης γενεᾶς εἶχε γραφῆ καὶ πρωτοπαχτῆ γιὰ ἓνα κοινὸν πολὺ—πολὺ διάφορο ἀπὸ τὸ σημερινό, σὲ μιά ἐποχὴ πού τὴ χωρίζουν ἀπὸ τὴ δική μας δυὸ ὀλόκληρες περίπου δεκαετίες, ἀλλὰ καὶ γεγονότα πού ἀλλάξαν ἐκ θεμελίων τόσο τίς συνθήκες τῆς κοινωνίας μας, ὅσο καὶ τὴν νοτροπία τῶν Ἑλλήνων. Ὁ κ. Τίμος Μωραϊτίνης, σεβαστὸς δάσκαλος τῆς θεατρικῆς τέχνης, ἐσατύρισε μὲ τὸ «Μοντέρνο Σπίτι» του κάποιες κοινωνικὲς ἀντιλήψεις καὶ κάποια κοινωνικά ρεύματα πού ξεπήδησαν ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀγαποδογύρισμα τοῦ κόσμου πού ἔφερε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Τότε, πού ἀποτελοῦσε πραγματικὸ ξάφνιασμα ἢ ἀνδροποίησι τοῦ θηλυκοῦ γένους, ἢ ἀφομοίωσι τῶν φύλων, ἢ ἐπανάστασι τοῦ ποδογύρου καὶ γενικά ὁ ἐκτροχιασμὸς τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀσθενοῦς σκέλους ἀπὸ τὸν συζυγικὸ θεσμό. Ἐκτοτε οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς ἐπολυσατυρίστηκαν, ἀπαρχαιώθηκαν, ἔγιναν πεπατημένες, γιὰ ν' ἀποτελέσουν σήμερα ἀναμνήσεις, μπροστὰ στίς ὁποῖες μένει ἀδιάφορο καὶ ἀσυγκίνητο καὶ τὸ πιὸ ἀδάές, καὶ τὸ πιὸ ἀθεάτριστο κοινόν. Ὁ μεσοπόλεμος δημιούργησε καινούργια θέματα γιὰ διακωμώδησι, κι' ὁ δεύτερος αὐτὸς παγκόσμιος πόλεμος πού ζοῦμε ξεχειλίζει ἀπὸ ἀντικείμενα σατύρας νέα, πρωτότυπα, σπαρταριστά.

Δὲ θέλουμε συνεπῶς νὰ φαντασθοῦμε διὰ θεληματικὰ κι' ἀπὸ στείρωσι ἐμπνεύσεως ἓνας τόσο δυναμικὸς ἄσσος τοῦ πνεύματος σὰν τὸν κ. Τ. Μωραϊτίνη διασκεύασε σὲ μουσικὴ κωμωδία αὐτὸ τὸ ἐνδοξο γιὰ τὴν ἐποχὴ του δημιούργημα, γιὰ νὰ τὸ ἀμαυρώσῃ ἐνώπιον ἐνὸς σύγχρονου κοινοῦ, πού ἐκ φήμης τουλάχιστον τὸ ὑπελήπτετο. Ἴσως φταίει κάποιος ἐπιχειρηματίας, ἢ ἔστω ἓνας κακὸς σύμβουλος αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, πού πῆγε καὶ ξέθαψε, ἐκβιάζοντας τὴ θέλησι τοῦ συγγραφέως, ἀβασάνιστα κι' ἀνεύθυνα δέ, μιά ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου Ἀργυρόπουλου μὲ τὸ ἐκλεκτὸ συγκρότημα πού τὸν ἐπλαισίωνε ὡς πρὸ τοῦ 1930. Καὶ συμπεραίνουμε: Οὔτε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μοντέρνου Σπιτιοῦ» μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὑπόλογος γιὰ τὴν ἀστοχία, οὔτε τὸ «Μοντέρνο Σπίτι» ὡς ἔργο πρέπει νὰ κατηγορηθῆ, οὔτε ὁ μαέστρος κ. Μ. Θεοφανίδης μὲ τίς ἐξαιρετες συνθέσεις του εἶναι ἀξίος νὰ δεχθῆ μομφὴν συνεργείας, καὶ πολὺ περισσότερο οὔτε ὁ διαλεχτὸς θίασος τοῦ θεάτρου «Μακέδο» ἐπέχει τὴν εὐθύνη τῆς διαπράξεως τοῦ ἀτόπου.

*Ισα-Ισα μάλιστα, αὐτός ὁ τελευταῖος σώζει κυριολεκτικὰ τὴν κατάστασιν μὲ τὴν ἐπίδειξιν μιᾶς φιλότιμης προσπαθείας, τέτοιας, ποῦ νὰ σηκῶνῃ τὸ ἐπίπεδο τῆς οὐσίας τόσο ψηλά, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται τὰ τρωτά της. Ὁ Ι. Στυλιανόπουλος μὲ τὴ γνωστὴ μας καλλιτεχνικὴ τοῦ συγκρότησιν, ἢ Καίτη Βερῶνῃ μὲ τὸ ὀλοζώντανο μπρίο καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ της φιλοτιμία, ἢ Ζωζὼ Νταλβᾶς μὲ τὴν ἀκατάβλητη φινέτσα της, ὁ Γιάννης Ἰατροῦ, ἢ Μ. Κολουβᾶ κι' ὁ Ἄλ. Ἀναστασιάδης μὲ τὴ σταθερὴ ἐπίγνωσιν τῶν ὑπερφιλότιμων ἐκτελεστῶν, ὁ τενόρος Δ. Θᾶνος μὲ τὴ φωνητικὴ του συμβολή, καὶ τ' ἄλλα στελέχη τοῦ καλοῦ θιάσου, ὅπως ἢ Νανᾶ Παπαδοπούλου, ὁ Ζάχος Θᾶνος, ὁ Γ. Παπαγιαννίδης, τὸ χορευτικὸ ζεῦγος Μπέλλας Σμάρως— Μ. Καστρινοῦ, ἢ Ρίτσα Γκιουζέππε κλπ. κάνουν τὸ καθῆκον τους πάνω ἀπὸ τίς δυνάμεις τους κι' ἐπιτυγχάνουν νὰ δώσουν ζωὴ στοὺς ἀχάριστους ρόλους τῶν προσώπων ποῦ ὑποδύονται—τῶν προσώπων αὐτῶν ποῦ εἶναι μᾶλλον βρυκόλακες τύπων μιᾶς ἐποχῆς ξεπερασμένης, ἀδιάφορο ἂν ἢ ἐπιχειρηματικὴ ἀστοχία. θέλησε νὰ τοὺς ψιμμουθιώσῃ καὶ νὰ τοὺς παραστήσῃ γιὰ ἥρωες σημερινούς, ἀληθοφανεῖς, παρμένους ἀπ' ἀνάμεσά μας.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ